

ספורים

לארוחת ערב

מדורה בחצר

ר'ה אברהם התקרב עם הלפיד למדורה, ובבת אחת ה'ה שקט. כל ילדי החי'ר הביטו כיצד נאח'ת האש בקרשים וכיצד היא עולה ועולה, ובבת אחת מדליקה את כל המדורה.

הרמקול החל שוב לנגן, והפעם: "בר יוחאי נמשח'ת אש'ר'ה". כל ילדי החי'ר החזיקו ידים זה לזה, ובמעגל ענק ר'דו סביב המדורה, ר'דו ור'דו בלי להתעייף, וש'רו שירים על רבי שמעון.

לאט לאט המדורה החלה לדעוך. הקרשים כבר נשרפו כלם. עכשיו הגיע המנהל וצנור המים בידו. המנהל מש'ף בידי'ת הקבועה בקצה הצנור, וז'רם מים עצום שט'ף את המדורה וכבה אותה לחלוטין. הז'רם ה'ה חזק, והמון טפות נתזו לצדדים. שימי התקרב קצת, ה'ה נחמד להרגיש את הטפות ולהרטב מעט אחרי החם הגדול שה'ה סביב המדורה. ומצחיק ה'ה לראות את המדורה דועכת, ועושה קולות רחש נרגזים.

אבל כאן עוד לא נגמרו ההפתעות. שוב נכנס המנהל לבנין, ומה הוא הביא הפעם? המנהל וגם המזכיר שניהם החזיקו קפסות קרטון גדולות, והושיטו לכל ר'ה קרטון.

מענינו מה יש בקרטון? חשב שימי לעצמו. הר'ה פתח את הקרטון, וחלק לכל ילד קרטיב כחל.

הילדים ברכו ולקקו בהנאה. אחר כך הם חזרו לפתות ללמד במרץ רב שעה נוספת עד שהגיע הזמן לחזור הביתה.

בחזור אמא באה לקחת את שימי.

"אוי, אוי, אוי, שימי", היא אמרה. "השפתים שלך כחלות,

אולי קר לך?"

שימי צחק. "גם הלשון שלי כחלה. כי קבלנו היום קרטיב ור'דנו סביב מדורה. אבל דוקא חם לי, חם וש'מח לי בלב, מאד מאד!"

ל"ג בעמר בבקר. לחלק מהשכנים של שימי יש חפ'ש היום, אין להם למודים בחי'ר. לחלק מהם יש היום טיול. אבל שימי לובש בגאונה את התיק הרגיל, והולך לחי'ר בשמחה. קדם כל, כי אבא הסביר לו שרבי שמעון בר יוחאי מאד הקפיד על למוד תורה, ולכן, דוקא ביום שבו הוא נפטר - אי אפשר לבטל תורה! וחוצ' מזה, שימי יודע שבחי'ר שלו יהיה היום מענין במיוחד.

ובאמת, כבר בהפסקה התחיל להיות מענין. ילדים מכתות גבוהות יצאו עם הר'ה שלהם לחפ'ש קרשים. הם מצאו מהר מאד את כל השאריות שנשארו במגרשים מהמדורות של אתמול. כל ההפסקה שימי והחברים שלו הביטו מחלון הפתה, וראו את הילדים הגדולים נושאים וסוחבים את הקרשים בעליצות.

אחרי ההפסקה ישבו כלם במקומות, והר'ה אברהם ספר לילדים על רבי שמעון, שהרומאים ר'פו אחריו והוא התחבא במערה ביחד עם רבי אלעזר בנו.

ופתאום, הרמקול של החי'ר התחיל להשמיע מנגינות: "לכבוד התנא האלקי..."

הילדים של המכינה קמו מהמקומות, הסתדו בשורה ויצאו ביחד עם הר'ה לחצר האחורית של החי'ר, שם כבר עמדה מדורה מרשימה. מכל עבר הגיעו שורות שורות של כל ילדי החי'ר, וכל פתה נעמדה במקום מיוחד. אחר כך הגיע המנהל. הוא אחז בידו לפיד בוער והביט מסביב פאלו בודק איזה ר'ה הוא יכבד בהדלקה. והנה נחו עיניו של המנהל על המכינה של ר'ה אברהם.

"כל כך יפה ובדרוך ארץ עומדים הילדים של המכינה!" הכריז המנהל. והושיט את הלפיד דוקא לר'ה אברהם. הר'ה שלהם.

